

Angie Oravcová

TANEC **PRE**
ZMIJU

MARENČIN PT

ANGIE ORAVCOVÁ

**tanec pre
zmiju**

MARENČIN PT

© Angie Oravcová, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
632. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-982-5 (brož.)
ISBN 978-80-8114-984-9 (ePub)
ISBN 978-80-8114-983-2 (PDF)

Krok za krokom

Nový rok sa začal a ťahal so sebou staré príslu-
by. Bratislava sa zahalila do mrazivého počasia,
ktoré lámalo mínusy. Ľad sa stal postrachom ulíc
a ciest. Vyčerpaní mešťania už sezónne hromžili
na staré chyby. Cestári posluhovali nadávkam
z každej strany. Zo striech plazili svoje krištáľo-
vé jazyky nebezpečné cencúle, ktoré padali na
chodníky, trieštiac sa vedno so strachom.

Zima už dávno stratila svoju obľubu a top
umiestnenie jedinečnej krásy. Možno ešte
uprostred hôr a v lyžiarskych strediskách mohla
postojačky sledovať záujem okolia o jej ponu-
ku. Inak bola nanič. Nepraktická a jednotvárna.
Rozmaznaný národ už dávno zmiešal genetické
bunky s južanmi a posplietal náture, ktorým sa
už rutinne nič nechce a nepáči. Jediné, čo ich
rozveselí, je posmeškár ľudí. Noviny, knihy, te-
levízia a iné mediálne závislosti majú v zime
svoju bohatú sezónu. Veľké klebety uspokoja
i najobyčajnejších ľudí, o ktorých vedia iba štatis-
tiky a daňové úrady. Tí najviac milujú „spravod-
livosť“ a utrpenie iných. Príliv emócií z cudzieho
nešťastia im pomáha prežívať to vlastné. Je do-
ba chronickej depresie. Kým príroda spí, človek
musí v našich klimatických podmienkach bdieť.

A dolieha na neho šibačka hlavy. Nenáročný zapne automat a čaká na jar. Tí škrobenejší sa snažia trucovať po svojom. Zaujať. Škandály sa výborne predávajú uprostred zimy a pochmurnej oblohy. I tí, čo prežili myšlienky na novembrové samovraždy, pookrejú a so záujmom sledujú novinky, ktoré kričia ako moč na bielom snehu.

Gregor s Erikom rozpútali erupciu škandálov, ktoré sa stali hitmi a plnili denníky. Politickí lídri bojovali s obvineniami a špinou, ktorá sa na nich začala valiť zo všetkých strán. Vrstvili sa nechutnosti a zvrátenosť, ktoré sa už nedali zastaviť či obmäkčiť peniazmi. Novoročné pletky sa šírili rýchlejšie ako nákazlivé sľuby a obhajoby. Škandál s fotkami zasiahol celú plejádu sviň, ktoré si hovelí pri válove, a šíril poplach. Obálky sa miešali a i zahraničné hyeny sledovali kauzu, ktorá mala čoraz viac odhalených obesencov. Už aj tak rozvrátená únia a európski páni nestíhali tmiť nárazy šokujúcich odhalení, ktoré sa nemilosrdne ťahali až do najvyšších kruhov. Stínali sa hlavy a mnoho papalášov spustilo pyramídu špinavostí. Natierali jeden druhého, pohadzujúc si horúce zemiaky viditeľne zúfalým spôsobom. Skutočná zápalná šnúra už dávno zhorela a na kompromitujúce fotky sa takmer zabudlo. Teraz sa už len prelievalo z jednej strany na druhú. Každý mal na každého niečo. Najlepšie obstáli tí, čo boli maskovaní. Malí hráči s veľkými tromfami.

Život na ranči sa niesol v idylke a pokoji. Stelina vendeta neprinesla jej duši vysnený pokoj a úľavu. Nebola pomstychtivá, a tak si nedokázala vychutnať porážku tých, ktorí jej v minulosti tak ublížili. Možno by bolo všetko inak, keby do jej konečne usporiadaného života nevstúpil Vinči.

Dlho sedela na zemi a pokúšala sa telefón rozdrviť v rukách. Zložila mu. Chvíľu sa snažil dovolať, až napokon mobil zmĺkol. Šetrila bolestnými pocitmi, ako vedela, no jeho hlas a to, čo sa vo vnútri rozlialo, ju nútilo plakať. Betka položila tácku s voňavými plackami a pokúšala sa ju upokojiť. Bola zmätená, veď ešte pred chvíľou bola Stela veselá a vysmiata. Darmo sa snažila upokojiť ju, vypytovať sa. Stela ju odmietavo poslala preč.

Znovu mala pred sebou jeho tvár, úsmev a pohľad hodný neba. Videla samu seba, ako pre neho tancuje, zmätená náhlymi pocitmi blízkosti a vône. Znovu – on vedel, ona nie.

Myslela si, že to klame jej myseľ a túžba, a on tam bol, skutočný a živý. Chcel, aby pre neho tancovala. Iba pre neho. Sýte farby jej vnútornej sily vybledli a zmocňoval sa jej neskutočný zmätok. Prečo? Čo od nej chce? Ako dlho už o nej vie? Možno ju miluje. Možno.

– Nie! – skríkla do ticha i vlastnej hlavy. – Je to hajzel ako všetci pred ním. Oklamal ma!

A predsa. To, čo už dávno zahodila a zavrela

vo svojom vnútri, sa mrvilo a pýtalo von. Ani myšlienky na Bony a jej nehu, lásku, nič nedokázalo zvrátiť bolesť tejto chvíle. Unavene sa postavila, obliekla a šla do stajní.

Prišli asi o hodinu. Bony takmer zhodila Betku vo dverách.

– Kde je Stela? – nedočkavo sa opýtala.

– Hneď príde! Musela... musela ísť niečo skontrolovať.

O pár minút bola kuchyňa plná hladných ľudí. Nikto si ani nevšimol, že sa vytratil.

Vonku praštal mráz a poletoval sneh. Okolie malo čarokrásnu scenériu, posiatu striebrom. Chvíľu mu trvalo, kým ju našiel. Sedela uprostred jazdiarne a jediný pohyb bol obláčik pary z jej úst.

– A kto jej volal? – mračil sa Gregor, len čo mu to Betka povedala. – Do frasa! Idem za ňou... nepáči sa mi to! Ďakujem, Betka, a nehovorte im nič. Najmä Bony, aby sa neznepokojovala!

– Gregor? – chytila ho Betka za lakeť a naznačila očami, že sa s ním potrebuje rozprávať osamote.

– No jasné... ešte prechladne! – zavrčal Gregor afektovane. – Kristepane... to je vôňa! To sú placiky? Naozajstné? – snoril po teplej kuchyni ako pes.

– No tak, dievčatko... desíš ma! Čo sa stalo? – uchopil jej malú tváričku do rúk a vtisol na červený nos teplý bozk.

– Stela, zlatko, veď zamrzneš, do frasa! – podišiel k nej a nútil ju vstať.

Kým rozprávala, trel ju na chrbte a zohrieval. Mal chuť vyrvať tú bolesť z jej vnútra. Tak dávno ju nevidel zlomenú a nešťastnú. No po chvíli pochopil – a možno viac, než chcel. Než chcela i ona.

Odovzdané sa k nemu pritulila, premrznutá na kosť. Chvela sa plačom i zimou.

– Ty ho stále ľúbiš? – zmohol sa na otázku a zadíval do tých čiernych zreničiek.

– Ľúbim Bony! – vykrikla do ticha.

– Upokoj sa... veď o nič nejde! Napokon – nemusíš prijať jeho ponuku. Nájdeme niekoho iného!

Nesúhlasne krútila hlavou.

– To nie... to by bolo príliš sebecké! A navyše... všetkých nás to stálo mnoho úsilia a práce... ja vôbec neviem, čo mám robiť.

– Dobre... skúsím to urovnať. Poviem mu, že jeho ponuku prijímaš, ale nechceš sa s ním osobne stretnúť! Napokon... ide o obchod. Súkromné veci by sa tu nemali miešať. Je to nanajvýš neko-rektné z jeho strany. Ak to prijme, tak ukáže svoj skutočne seriózný záujem o spoluprácu. Hmm? Čo ty na to?

Hmatkala po jeho rukáve, hľadajúc vhodné slová. Bojovala sama so sebou, no vedela, že pred Gregorom nič nezatají.

– Vedel som to! – zašepkal jej do ucha. – Ty ho stále miluješ. Je to tak?

– Som zmätená! Neviem, nerátala som s tým, že ho ešte niekedy uvidím! Aj keď som v duchu po tom strašne túžila. Vždy mnou lomcovali pochyby, či som konala správne, či som nebola príliš prchká. Buntošili vo mne obavy z toho, že som sa mýlila a konala neuvážene. No napokon to prešlo a život mi zoslal novú nádej, lásku a priateľov... vás! – dvihla k nemu čierny pohľad, plný vďaky a nehy.

– Stela... možno si len príliš vyčerpaná, rozcitlivená! Na druhej strane, ak na to hľadím nezáujato, objektívne, tak si myslím, že ten chlap ťa miluje. Zaplatil za tvoj tanec balík prachov, bol nablízku a za krátky čas sa vypracoval tam, kde je dnes. Má úspešnú stavebnú firmu. Nevidím v tom nejaký zlý úmysel. Možno... možno by si sa s ním mala stretnúť! Pre vás oboch. Vyjasniť si to. Nemôžeš sa pred ním večne skrývať, utekať! Navyše teraz je už aj tak neskoro. Máš predsa Bony... a malú Anežku. Čoho sa tak bojíš?

– Seba! – vyhrkla sklúčene. – Bojím sa toho, čo cítim! Toho, že mi nie je ľahostajný, a napokon i toho, že ublížim Bony. Všetko vo mne buráca! – vzdychla si a hlasno kýchla.

– Tak a ideme dovnútra! Vyriešim to za teba a vysvetlím mu to. Teda, ak súhlasiš. Keď sa s ním budeš chcieť stretnúť, sama rozhodneš. Je

lepšie si to nechať rozležať v hlave. Ty si príliš prchká!

– Asi máš pravdu! Ďakujem, že si, – pošepkala a vtisla mu na pery dlhý vrúcny bozk.

Tuho ju objal a chvíľu sa kochali tým hlbokým priateľstvom, keď ich prerušil Erikov hlas:

– No jasné... vy si tu potajme randíte a na nás kašlete? – odul ústa s predstieraným hnevom.

– Erik... práve si ma pristihol! – vrátil mu Gregor smeč úsmevom.

– Tak už poďte, lebo vám z tých placiiek nič neostane... Alex s Bony ich ládujú, akoby nikdy nejedli! Sú ako kobylky, – smiali sa a spoločne vykročili k domu.

– Je všetko okej, zlatko? – stisol Erik Stele chladnú ruku.

– Uvidíme, – povedala zasnene a zvesila hlavu.

Muži si vymenili pohľady a Erik pochopil, že je čas zmeniť tému.

Bony bola dieťaťom šťasteny. Aspoň podľa dátumu narodenia, 24. decembra, na Štedrý večer. Oslava bola dokonalá a pompézná. Najkrajším darčekom bol príchod Anežky. Všetko sa krútilo okolo toho vrtošivého dievčatka so zelenými očami. Mala krásne ryšavé vlásky a vždy ružové líčka. Konečne sa s ňou nemuseli lúčiť a čakať na vopred dohodnuté stretnutia. Anežka bola definitívne zverená do opateru svojej matky. Po

všetkých tých úradných úskaliach, ťahačkách a kontrolách. Cukrovala svojim detským smiechom celý ranč. Každý ju obskakoval a snažil sa ju až nepatrične rozmaznávať. Tieto pre Bony príliš emotívne chvíle dokonale maskovali smútok v Steliných očiach.

Vinči prijal Gregorovu ponuku. Darmo však Stela zvedavo vyzvedala. Gregor sa obrnil mlčanlivosťou a o ich osobnom stretnutí nepovedal nič. No práce boli v plnom prúde. Začali sa vnútorné rekonštrukcie a množstvo chlapov na ranč prichádzalo denne.

Stela sa pohrúžila do práce a starala o Anežku, kým bola Bony na tréningu či v škole. Motala sa okolo robotníkov a spolu s Ondrejom koordinovali jednotlivé práce. No myslou bola ďaleko od tohto zaslúženého šťastia. Cítila, že jej Gregor niečo tají. Vyhýbal sa jej otázkam na Vinčiho.

– Aký je? – spýtala sa ho raz večer, keď boli sami a krútili hlavami nad agendou. Zdvihol unavený zrak, pretrel si spotené čelo a pozrel kamsi za ňu.

– Je to obyčajný chlap. Rozhodný a veľmi progresívny! Má neuveriteľne veľký talent očariť ľudí. Priam srší empatiou! – potom na chvíľu zmĺkol, akoby chcel čosi povedať. – Stela... je tu niečo, čo by si mala vedieť... no ja nie som ten, ktorý by ti to mal povedať. Vie o tebe všetko, dlho sme sa rozprávali a mnoho vecí som pochopil! Myslím, že by si sa mala s ním stretnúť.

– S kým? – vletela do knižnice Bony a zvedavo si ich obzerala.

– S projektantom! – zachránil Gregor nepríjemnú situáciu.

– Malá už spinká! – dodala Stela, vstala a pobzkala Bony na studené líca. – Tak ako ti to išlo?

– No... žijem... aj inštruktor, takže fajn! Vraj mám dobré orientačné schopnosti, – usmiala sa Bony a štipla Stelu do líca.

K osemnástke jej Stela darovala kurz vodičského oprávnenia. Bony chvíľu hromžila. Od istého času mala tvrdohlavé prejavy. Chcela pracovať. Byť nezávislá. Tak jej Stela ponúkla platenú brigádu v stajniach. Bola šikovná a veľmi húževnatá.

– Ty malá čarodejnica! – žartoval Gregor. – Zasa ťa ten inštruktor priviezol až domov? Zdá sa, že sa mu páčiš!

– Gregory... nebuzeruj! – vyplazila mu jazyk. – Je to sympaták, to nepopieram, čo je dosť čudné, lebo od chlapov sa držím ďalej... Ale ja mám v srdci iba jedného človeka! – objala Stelu tak žiadostivo, až očervenela a rozpačito sa jej vyšmykla z objatia.

Bony sa zarazila, prižmúrila oči a o chvíľu vyprskla smiechom.

– Stela! Ty žiarliš!? Si zlatá. Juj, tak veľmi ťa ľúbim! Nevymenila by som ťa za nikoho na svete! Teba a Anežku ľúbim najviac!

– A čo ja? – vypol sa Gregor urazene.

– Aj teba... ale inak! Kapišto? Ozaj... už si to hovoril Stele?

Nechápavo na ňu pozrel.

– Juj, Gregory, predsa o tej mánii... vieš, čo vypukla kvôli Stele! – posadila sa na gauč.

– Čo vy dvaja zasa kumštujete? – nedbalo sa spýtala.

– Ale... odrazu sa vrece rozsypalo s vretenicami! Začalo ťa kopírovať množstvo ľudí, holia si hlavy, majú rovnaké tetovania... Stala si sa idolom mnohých tanečníc a striptérok! Po internete sa šíria videá s falošnými vretenicami, ktoré sa snažia zaujať. No pár som ich videl a prešla ma chuť do jedla! Je to nechutné a gýčové. Vidiš? Aj tak si sa nevyhla sláve, zlatko! – usmial sa Gregor a poslal zachmúrenej Stele vzdušný bozk.

– To prejde... mladí sa bláznia... radi napodobňujú! Vidiš, Bony? Preto som chcela, aby si ostala sama sebou. Z teba bude hviezda! Už teraz si lepšia ako ja! Volal mi Kájo, vraj ťa už nemá čo naučiť. A ešte niečo, že si mu zničila nervy! – smiala sa Stela.

– To hej... chudáčisko! – opätovala jej úsmev a hlasno zívla. – Nejdeš si už ľahnúť? – nahla sa k nej a sladko zašepkala: – Chcem ti niečo ukázať!

– Len choď, Stela... ja to dorobím! Erik príde aj tak až o dve hodiny. Odvezie ma domov. A užite si to, lasičky moje! – usmial sa.

Ruka v ruke sa pobrali do izieb, ktoré mali hneď vedľa seba. V jednej spala Anežka aj so svojou mamou a druhá bola Stelina spálňa.

– Pôjdem ešte vystískať malú a hneď som pri tebe. Okej? – bozkala ju Bony na ústa a opatrne otvorila dvere do detskej izby.

Stela si dopriala výdatnú sprchu. Horúca voda stekala po jej chrbte, no ona bola myšlienkami úplne inde. Jej bezduchú meditáciu prerušilo tiché zaklopanie. Vošla Bony, oblečená iba v župane, a nežne sa pozrela na Stelu.

– Môžem sa pripojiť? – zapriadla maznavým hlasom, otočila sa chrbtom a zobliekla si župan. Odhalila svoju nádhernú a hebkú medenú pokožku, ktorá dráždila dokonalými krivkami. Obrátená chrbtom si zviazala vlasy do drdolu a pomaly sa otočila. Stele neunikla veľká náplasť na bruchu, okolo ktorej bola pokožka značne červená.

– To čo je? Čo sa ti stalo, preboha? – okamžite vyliezla spod sprchy, nezbajúc na kvapky stekajúce po dlažbe.

Bony si opatrne odlepila náplasť a odhalila čerstvé tetovanie, ktoré ešte kričalo zapálenou pokožkou. Mala tam vytetovanú asi dvadsaťcentimetrovú vretenicu, dokonalú zmenšenú kópiu tej, ktorá kedysi hniezdila na Stelinom chrbte.

– Bože... to nemyslíš vážne! – vyhrkla Stela prekvapene. – Prečo si to urobila? To muselo bo-

lieť... a okrem toho, sama si pred chvíľou tvrdila, že sa všetci opičia!

– Stela... ja som originál! Chcela som tú vretienicu ako pamiatku na teba. Jedine ja mám právo sa ňou ozdobiť! Veľmi sa mi to páči.

– Okej, ty bláznivá! Stačilo si dať hennu, nemusela si hneď podstúpiť taký nezvratný úkon. Uvedomuješ si, že je to natrvalo? Ty ťapa bláznivá! – karhala ju Stela, nespúšťajúc zrak z jej chutného bruška. – A obleč sa... teraz sa nesmieš umývať, kým sa to nezahojí! Ty máš ale hlúpe nápady!

Bony si sklamane obliekla župan a previnilým pohľadom sledovala zachmúrenú Stelinu tvár. Tá sa medzičasom poutierala a dôkladne natrela telovým mliekom. Bony sa posadila na stoličku a zazerala svojím psím pohľadom, ktorý topil lady.

– Myslela som si, že ťa to poteší, – zašepkala Bony zlomeným hlasom.

Stela podišla k nej a bez slov jej začala ranu ošetrovať. Dôkladne ju ponatierala a znovu prelepila. No predtým jej na zdurené miesto vtisla jemný bozk. Cítila, ako sa Bony zachvela, a keď sa ich pohľady stretli, vybuchli obe smiechom.

– Ty bláznivá černuľka! Tak ťa ľúbim! – pritisla si ju Stela vášnivo a kochala sa vôňou jej nádhernej hrivy.

– Môžem dnes spať s tebou? – žobronila jej

Bony pri uchu a hrala sa s rozkošnou hebkou kučierkou nad sluchou.

Stele už vlasy značne podrástli. Vyzerala úchvatne a trochu jej stmavli. Mali peknú svetlohnedú farbu s čokoládovým odleskom. Boli síce ešte krátke, no mali šmrnc parížskych ikon.

– Samozrejme... túžim po tebe! No najprv pôjdeme skontrolovať Anežku. Tak poď, láska... – chytili sa nežne za ruky a spoločne vošli do detskej izby, voňajúcej jahodami.

Dievčatko spokojne spinkalo vo svojej posteli, podobajúcej sa na cukrovú vatú. Bola prekrásna. Vždy spinkala na brušku, s tváričkou otočenou k dverám. Jej dlhé medené mihalnice sa vlnili ako steblá v prievane. Robila smiešne grimasy, keď spala. Krčila drobný pehavý noštek, špúlila pusú a čosi mrmlala. Jej husté ryšavé vlasy sa plazili ako drobné dážďovky po poduške. Obe si kľakli ku posteli a mlčky sa kochali pohľadom na ten zázrak.

– Je nádherná... Si šťastná mama, zlatko! Je to najkrajšie, čo som v živote videla. A aká je šikovná, múdra, no i veeľmi rozmaznaná! – smiala sa Stela potichu.

– No a kto ju rozmaznáva? Vraj jej chceš darovať poníka! Je to pravda? Nie je na to ešte veľmi malá?

Stela jej pokynula, aby sa už pobrali.

– Lásku k zvieratkám musíš pestovať v ľuďoch

už od raného detstva, – šepala Stela, len čo zatvorili dvere.

– No i ľudská láska sa musí pestovať. To je pravda, – bozkala ju Bony na pery a tlačila do spálne. Chvíľu sa potácali na chodbe v objatí a nežnostiach, kým konečne vošli do Stelinej spálne a oddali sa milovaniu.